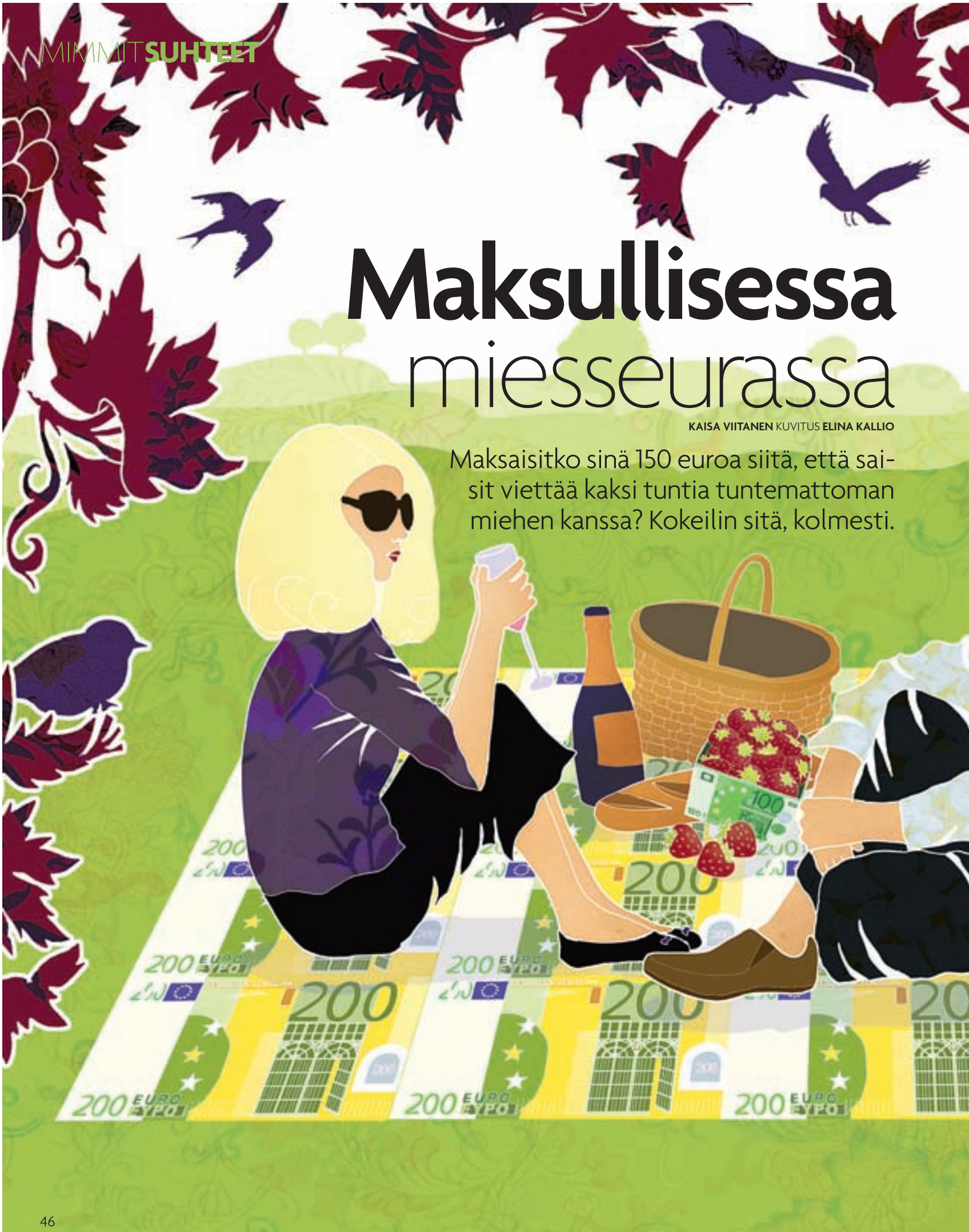

Maksullisessa miehseurassa

KAISA VIITANEN KUVITUS ELINA KALLIO

Maksaisitko sinä 150 euroa siitä, että saisit viettää kaksi tuntia tuntemattoman miehen kanssa? Kokeilin sitä, kolmesti.

hmiskauppaa! Se sana tulee ensimmäiseksi mieleen, kun kuulen toukokuussa uudesta hel-sinkiläisfirmasta. Klikkaudun Seuralainen.fi nettisivulle, jossa on katalogimaisia valokuvia auringonlaskusta ja pariskunnasta hiukkarannalla.

”Unohda deittipalstat, vuokraa mies! Ostettu miesseuralainen omistautuu naiselle.”

Liikeidea on simppele: nainen voi rahalla ostaa itselleen seuralaisen. Firman palveluksessa on parisenkymmentä aikuista suomalaismiestä, jotka ovat valmiit tekemään, mitä asiakas haluaa: kuljettamaan kesämökille, esittämään sukujuhlissa poikaystävää tai vaikka viettämään kahdenkeskeisen illallisen naisen kotona. Vain seksiä palvelu ei välitä, mikä olisikin laitonta.

Mutta myös siihen suuntaan sivustolla viittaillaan. Vai mitä pitäisi ajatella, kun kohdassa, jossa miehet mainostavat itseään herra Perfect kirjoittaa: ”Monet naiset ovat kehuneet minua kestäväksi jatkäksi makuukammarin puolella, kuka osaa ottaa naiset huomioon ja hemmottelee vaikka aamuun asti”.

Mukava etu haravointikeikalla?

Suurin osa kandidaateista edustaa keski-ikäistä monitaituria, joilla on amerikkalaisen itseluottamuksen lisäksi hanskassa niin espanjan alkeet, sukellus ja edustustilaisuudet suurlähetystöissäkin sekä tangon tanssiminen, kotimainen kaunokirjallisuus ja kylpylälomat.

Kuka ihme tällaista tarvitsee? Itse maksan mielelläni miehestä, jos saan vastineeksi remonttiapua tai akupunktiota, mutta miksi kukaan maksaisi pelkästä oleilusta tai ajankulusta? Eikö ihmisseura ole tähän asti ollut ilmaista?

Nettisivu taitaa arvata epäilykseni, koska vastaukseksi se listaa monenlaisia syitä miehenostoon. Stressaavat sukulaisasiitit: vaikiintumiskysymysten keskelle voisi kerrankin viedä komean maksullisen poikaystävän. Tansseissa olisi etua, jos mukana olisi oma kavaljeeri, joka ei tanssisi kertaa-kaan muiden kanssa. Aika villiiltä kuulostaa myös lahjaidea: maksullista seuraa naisystävälle, jolla on

jo kaikkea!

Täytyypä vähän vakoilla. Kuuntelen netistä, kun Radio Helsingin Maria Veitola haastattelee firman vetäjää Arja Toolaa. Hän saa liike-idean kuulostamaan loogiselta, palvelulta muiden joukossa.

Toola kertoo laittaneensa työvoimatoimistoon ilmoituksen avoimista työpaikoista ja saaneensa yli sata hakemusta. Kriteerit olivat tiukat ja ne on nähtävillä verkkosakin: seuralaisen on oltava itsevarma mutta ei itsepäinen (asiakkaamme haluavat ennemmin puhua itse kuin kuunnella seuralaisen juttuja, yrittäjä muistuttaa). Täytyy olla terve, kohtelias ja rehellinen. Lista on pitkä, mutta olennaisinta siinä on lause: ihailet aidosti naisia.

Mies merelle

En kerro ammattiani, mutta esittäydyn Toolalle puhelimesta muuten rehellisesti. Kerron takeltelevalla äänellä olevani kolmekymppinen nainen, ja palanneeni ulkomailla vietetyn talven jälkeen Suomeen. Nyt kaipaen lempiharrastustani melomista.

– Merelle ei pitäisi mennä yksin ja kaverit ovat kiireisiä. Löytyisikö teiltä minulle pariiksi tunniksi melontaseuraa, kysyn Toolalta.

Hän kuulostaa ystävälliseltä.

– Kaipaanko ammattilaista vai kokemattompaa?

Vakuutan, että perussporttinen melontaa harrastanut mies kelpaa. Toola tarkentaa vielä, minkä pituisen kaverin haluaisin, entä onko hiustenväritoiveita.

Kun en osaa heti vastata, Toola kertoo, että tanssipartnerin valinnassa nämä ovat olleet asiakkaille tärkeitä seikkoja. Annan lopulta Toolan itse valita sopivamman.

– Tiedän sinulle tosi hyvän urheilullisen ja seurallisen kaverin!

Saan seuralaiseni numeron, enkä voi olla tarkistamatta sen omistajaa tiedustelusta: pelihalli Megazone.

Mielikuvat lähtevät laukkaamaan, mutta yritän hengitellä lungisti. Minähän maksan tästä, eli minun ei tarvitse hermoilla, teenkö seuralaiseen vaikutuksen. Ostan melomisseuraa, en muuta.

>>

Kun hetken päästä vilkaisen taakseni, kajakin valkea pohjaa loistaa kohti taivasta.

HERRA numero 1

Seison Hietaniemen uimakioskin kulmalla, kuten puhelimessa sovimme. Päilyilen vaivihkaa ympärileni. Ei kai se ole tuo plösö kaljama-ha? Entäs tuo, japanilaisen näköinen timmi zenmestari, olisipa, toivon! En kehdannut aiemmin myöntää, mutta kyllä seuralaisen ulko-muodolla on väliä.

Jaska löytyy kulman toiselta puolelta. Hän on selvästi minua nuorempi, ehkä 25-vuotias. Valkoiset caprihortsit, urheilusandaalit ja t-paita. Kaveri on ilmeisesti keväällä värjännyt vaalean tukkansa tummaksi, nyt se näyttää leijuvaan juurikasvun varassa sentti päälään päällä. No, melomaanhan tässä ollaan menossa, hymisen itselleni ja alan höpötellä

kuin olisimme vanhat kamut.

Jaska kertoo meloneensa joesa, järvestä ja meressä, vanha tekijä siis. Vajalla valkkaamme sopivat yksikkökajakit ja täytyn innosta. Tätä olen kaivannut koko talven!

Sujahdamme pitkiin paatteihimme ja lähden satamasta. Jaska seuraa perässä. Lasken päässäni hintoja: kolme varttia on jo mennyt, minne tunnissa ja vartissa vielä ehtii?

– Sopiiko, että kierretään Seura-saari, kysäisen.

– Sopii, kuuluu reipas vastaus takaaani.

Kun hetken päästä vilkaisen taakseni, kylmetyn. Kajakin valkoinen pohja loistaa taivasta koh-

ti. Jaskaa ei näy missään.

Merikajakkini ei käänny hetkessä, sählään ja kauhon, mutta en pääse lähemmäksi. Jaskaa ei näy, kajakki pysyy väärinpäin. Näen vain hätäisiä melanvetoja pinnan alla. Mitä jos seuralaiseni kuolee keikalla, panikoin. Lopulta Jaskan pää pompahtaa pintaan.

– Sandaali lipsahti polkimen taakse ja sitä reuhtoessa tasapaino petti, mies selostaa kymmenasteisesta merestä.

Onneksi emme ole kaukana rannasta. Jaska ui maalle, minä otan hänen kajakkinsa kärjen kainaloon ja yritän hinata sen takaisin laiturille. Huolestumisen jälkeen alkaa vähän ärsyttää: en minä tällaista tilannut!

Jaska seisoo laiturilla kuin uitettu koira ja yrittää hymyillä. Ehdotan, että lopetamme tähän. Kallista lystiä, mutta en millään raaski pakottaa poikaa takaisin paatiin, enkä taida edes uskaltaa läheteä moisen kaatuilijan kanssa pidemmälle. Ja jos tarkkoja ollaan, Jaskan piti varmistaa minun turvallisuuteni, en itsekään ole mikään pelastuskouluttaja.

Jaska on sinnikäs ja vetoaa saavansa trauman, jos lopetamme näin. Entisenä hevostyttönä tiedän, että putoamisen jälkeen on noustava satulaan, ja suostun.

Ehdotan, että kierrämme tyynen merenlahdelman, jossa ranta on koko ajan lähellä.

– Kyllä sä voit mennä lujempain, Jaska ehdottaa, kun löpötellen melkein nollavauhtia hänen varovaisten vetojensa vieressä. Yritän jutella ankean tunnelman piristämiseksi. Jaska kertoo olleensa tähän asti kolmella seuralaiskeikalla.

– Kyllä mua aina jännittää, kun ei yhtään tiedä millainen nainen on vastassa.

Jotkut Jaskan kollegat on kuulemma palkattu tekemään asiakkaan entinen kumppani mustasukkaiseksi.

Näen ulkoilutiellä pariskuntia kädet toistensa ympärillä ja yhtäkkiä minulle tulee jotenkin tyhjä olo.

HERRA numero 2

Yhden kokeilun perusteella ei voi sanoa mitään. Soitan Toolalle uudelleen. Nyt jotain ihan muuta!

– Olisiko siellä sellaista miestä, joka haluaisi lähteä kanssani teatteriin?

Lukaisin kiireessä mainoksen uudesta teatteriesityksestä ja innostuin: kokkolalais-helsingiläinen Teko-teatteriryhmä on tehnyt näytelmän ihmisten välisistä kohtaamisista ja yhteentörmäyksistä. Ensi-ilta on pian, varasin sinne jo liputkin.

Tässä veri punnitaan. En ole mikään teatterituntija, mutta jos seuralainen on, jälkipuinti voi nousta ihan uudelle tasolle! Toola lomailee, ja hänen sijaisensa, matalaääninen Tom ehdottaa minulle miestä, jonka profiiliniikin on Kultur. Kehutekstissä kaveri kertoo olevansa 32-vuotias humanisti, joka seuraa yhtä lailla poppia, Hollywood-filmejä (kuka sanoo noin, epäilen hänen rentouttaansa), kirkkokonsertteja (apua!) kuin Kansallisteatterin näytelmiäkin. No, ehkä teksti on kohdennettu iäkkäämpien rouvien makuun.

– Tämä herrasmies suojelee siten yksityisyyttään, eikä anna puhelinnumeroaan, Tom selostaa varmanoloisena, mutta minua se vähän epäilyttää.

Jussiksi esittäytyvä mies soittaa. Kerron kaavailemastani teatteriesityksestä, ja kaveri on hengessä mukana.

– Kokkolasta tulee kiinnostavaa teatteria. Leea Klemolakin on sieltä kotoisin. Olin juuri katso-massa toisen pikkuteatterin, Koko-teatterin esitystä.

Kaverihan puhuu kirjakieltä. Miksiköhän, kun itse papatin rennosti puhekieltä. Sovimme tapavamme Helsingin Hakaniemessä Siltasaarenkadulla.

– Oletko blondi vai brunette, seuralaiseni kysyy.

Ei kukaan puhu noin! Lamaan-

nun sisäisesti ja mutisen jotain vaaleista hiuksista ja mustasta fil-larista.

Monta päivää myöhemmin, puoli tuntia ennen esityksen alkua tarkistan vielä osoitteen: KÄÄK! Se onkin Kokkolassa Siltasaarenkadulla, ei Helsingissä Siltasaarenrannassa!

En voi soittaa Jussille, joten ei auta kuin pyöräillä Hakaniemeen. Kiroan itseäni, mitäs nyt?

Pikkutakkiin ja vanhanaikaiseen lippahattuun pukeutunut mies kysyy, tiedänkö, onko lähellä teatteria. Tämän täytyy olla Jussi! Ja onhan se. Kerron nolona mokastani.

– No juu, Kiasmahan on vielä auki, kulturelli seuralaiseni aloittaa.

Ehkä ilmeeni kertoo, ettei nykytaide jaksa nyt kiinnostaa.

– Sittenhän meillä on tämä ravintolalaiva tässä, kun on niin kaunis kesäiltakin, Jussi jatkaa virallisella artikuloinnillaan.

Hän lupaa järjestää tuolit, jos minä käyn tiskillä. Niinhän se on, maksullinen mies saa ilmaiset juomat. Kysyn, mitä saisi olla. Jussi ei tiedä mitä sanoa, hän antaa minun päättää. Se on pahinta.

– Sano nyt edes, tykkäätkö sä

”Sano nyt edes, tykkäätkö sä oluesta, vai haluatko kahvia, viiniä, vettä vai mehua”, latelen epätoivoisena.

oluesta, vai haluatko kahvia, viiniä, vettä vai mehua, latelen epätoivoisena.

Missä on miehen oma tahto?

– No sanotaan, että jotakin kuiva valkoviini-siideri-lonkero -linjalta, hän saa sanotuksi.

Isken pöytään pari lonkeroa.

Rupatteleme niitä näitä. Jussi kertoo olevana helsingiläinen ties kuinka monessa polvessa, eikä siksi käy juhannuksenakaan maalla. Hän rakastaa Berliiniä ja inhoaa Turku. Myötäilen ja kyselen syitä näihin seikkoihin. Ei kyllä kama-lasti kiinnosta, mutta mitäpä tässä voi muutakaan tehdä? Eniten haluan tietää, miksi Jussi on escortmies.

Selitys on mielenkiintoinen. Jussi oli pomona it-firmassa, mutta kyllästyi ja perusti konsulttiyrityksen. Nykyään hän isännöi ulkomaalaisia vieraita eri firmojen piikkiin, ja tämä työ on tavallaan samanlaista.

– Olen lukenut taidehistoriaa ja se on erittäin hyvä apu, kun tulee puhetta eri maiden taidearteista.

Jussi kertoo, että suurin osa seuralaisista on keski-ikäistyviä ekonomeja ja kunnon uraa tehneitä miehiä.

– En oikein usko, että levysepähitsarilla olisi sanottavaa kreivittarille ja vuorineuvoksettarielle, Jussi arvelee.

Päinvastoin, mietin, mutta en sano mitään. Ehkä teatteriseurana meillä synkkäisi paremmin.

Jussin kaverit kuulemma kutsuivat hänet täksi illaksi siirtola-puutarhaan grillaamaan, mutta mies sanoi, että hänellä on kokous. Minunkin kaverini pyysivät minua lasilliselle. Voi, kun olisimme olleet menneet omiemme luokse!

– Meillä taitaa olla vielä raha-aiheista keskusteltavaa, Jussi sanoo, kun olen polkaisemassa hänen luotaan kesäiltaan. Tukalaa,

Miten Johanna Korhoselle kävi Lapin Kansassa, kun hänellä ei ollut kotona heteropuolisoa?

koska sovin jo puhelimesta maksavani tuttuun tapaan tilille.

– Selvä, ehkä tapaamme vielä, Jussi sanoo ja jää puistonreunaan heiluttamaan kuin 1950-luvun Suomi-filmissä.

Myöhemmin illalla puran turhautumistani kavereilleni. Seuralaisen käyttö tuntuu vaikealta, koska en ole rikas enkä yksinäinen.

Kaverit huomauttavat, etten selvästikään kuulu kohderyhmään. Asia voisi olla toisin, jos olisi rikas leskirouva, jolla olisi niin kireät jutut, ettei kukaan kaveri jaksaisi tulla kahvittelemaan.

Toisaalta, enpä tunne niitä yritysten hallitusillallisiakaan, joissa on tapana edustaa puolison kanssa. Kaveri kertoo, että konservatiivisemmissä piireissä sinkkuus on edelleen miinus. Ja miten kävi Lapin Kansan päätoimittajaksi valitulle Johanna Korhoselle, kun hänellä ei ollut kotona heteropuolisoa?

Oliskohan Johannan kannattanut ostaa Jussi Rovaniemen kabinettiin puhumaan Lapin taidearteista?

Ärsyttää, että naisen pitää edelleen sopeutua vanhoihin kaavoihin. Eikö maailma voi jo pikkuhiljaa tottua meihin, ilman miestä eläviin naisiin?

>>

HERRA numero 3

Olin suunnitellut pyytäväni Arjalta vielä yhden seuralaisen selvittääkseni, onko maksullisesta miehestä iloa hiljaisiin sunnuntai-iltoihin. Minulla ei ole telkkaria, joten kaavailin kutsuvani miehen ja television luokseni. Idea on surkea, sanoo kaverini Teemu.

– Ne miehet on tarkoitettu edustustilaisuuksiin.

No, tulkoon sitten edustamaan!

– Meillä on kaveripiknik, saisko sinne seuralaisen, tilaan taas Arjalta.

Heinäkuu on hankalaa aikaa. Arja soittaa monta kertaa, ehdottelee erilaisia miehiä ja joutuu sitten ilmoittamaan, ettei käykään. Itse kieltäydyn miehestä, jonka Arja mainostaa pukeutuvan aina vain Versaceen. Apua, ei kiitos meidän viltille!

Lopulta saan sähköpostiini valokuvan Johnista. Kalju, kivannäköinen ruskeasilmä, joskin omiuisessa satiinipaidassa. Olkoon!

Pakko myöntää, että ihmettelen, mitä John ajattelee minusta. Onhan tosi erikoista joutua ostamaan seuraa. Eikö se kerro minun olevan surkea hankkimaan itse ystäviä?

No, Arjahan sanoisi tähän, että ostamalla saa mitä tilaa, eikä kukaan jää roikkumaan perään. Viltit pakkarille ja puistoon!

Luonnossa John on vielä paremman näköinen kuin kuvassa ja onneksi hänellä on rento huppari. Nimestään huolimatta hän on supisuomalainen.

– Mitä me sanotaan, jos kaverit ihmettelevät, kuka sä olet? kysyn.

John ehdottaa, että sanomme tavanneemme Helsingin yössä, esimerkiksi Tigerissa.

Tajuan, ettei kukaan kaverini usko minun pyörineen Sedu Koskisen yökerhossa ja ilahdun, kun pikniktavaroita asetellessamme John saa uuden idean.

– Mitäs jos mä vain kävelin ohi ja sä näytit niin yksinäiseltä, että pysähdyin tähän?

Kuulostaa paremmalta! Kaverit alkaa saapua, John selostaa tarinamme. Tarjoilen kuoharia,

mutta John ei halua juoda. Hän kertoo alkaneensa treenata vapaaottelua. Aihe kiinnostaa, koska kukaan meistä ei tunne lajia.

Tajuan unohtaneeni varmistaa Arjalta, että seuralainen puhuu englantia. Kun ulkomaalaisvieraani saapuvat, Johnin suu sulkeutuu. Loppupiknikin hän istuu lähes vaiti. Itse innostun kavereideni kesäkuulumisista niin, että unohdan huomioida maksullista miestäni. Vai pitäisiköhän sen mennä toisinpäin?

Toisen kuoharin korkki katkeaa pulloon. Kaikki koittavat kaivaa sitä erilaisin konstein. Lopulta John nappaa pullon käteensä ja lupaa käydä avauttamassa sen lähibaarissa. Oikeaa toimintaa, tästä minä tykkään! Lähdän mukaan.

Luonnossa John on vielä paremman näköinen

– Miten kauan sä haluat mun olevan täällä?

Oho, jo kaksi ja puoli tuntia on jo kulunut! Rahat alkavat pian loppua. John sanoo liukenevansa puolen tunnin päästä. Kysyn Johnin mielipidettä illasta, onhan tämä miehen eka keikka.

– Rentoja kavereita sulla, hän

sanoo. Mitä muuta hän voisikaan, tajuan.

John kertoo kysyneensä, saako hän nähdä asiakkaiden kuvia. Siihen pomo ei suostunut.

– Kyllä mua jännittää, tuleeko paikalle tuttuja. Olen sekoillut yöelämässä aika lailla, seuralaiseni tunnustaa.

John nousee ja sanoo lähtevänsä. Katson loittonevaa hupparisellää ja tajuan maksaneeni ohikulkijan seurasta 200 euroa.

Teennäistä ja aika surullista.

Olen käyttänyt miehiin 500 euroa, maksellut Jaskan melonnat ja Jussin lonkerot.

Mutta ei tämä ihmiskauppaa ole. Jos jotain riistetään, se on asiakkaan lompsa. ■

